

Б 4641
1932
Кн. 3

ЛЕЙСКИ УРОЦИ

олий до 24 септемврий 1932 г.

НАР. БИБЛИОТЕКА-ШУМЕН

ДЕПОЗИТНИ

1932 г. № 1481

Пров. 1957 г.

НАШИЯТЪ ЖИВОТЪ

ПОДЪ

БОЖИЕТО РЪКОВОДСТВО

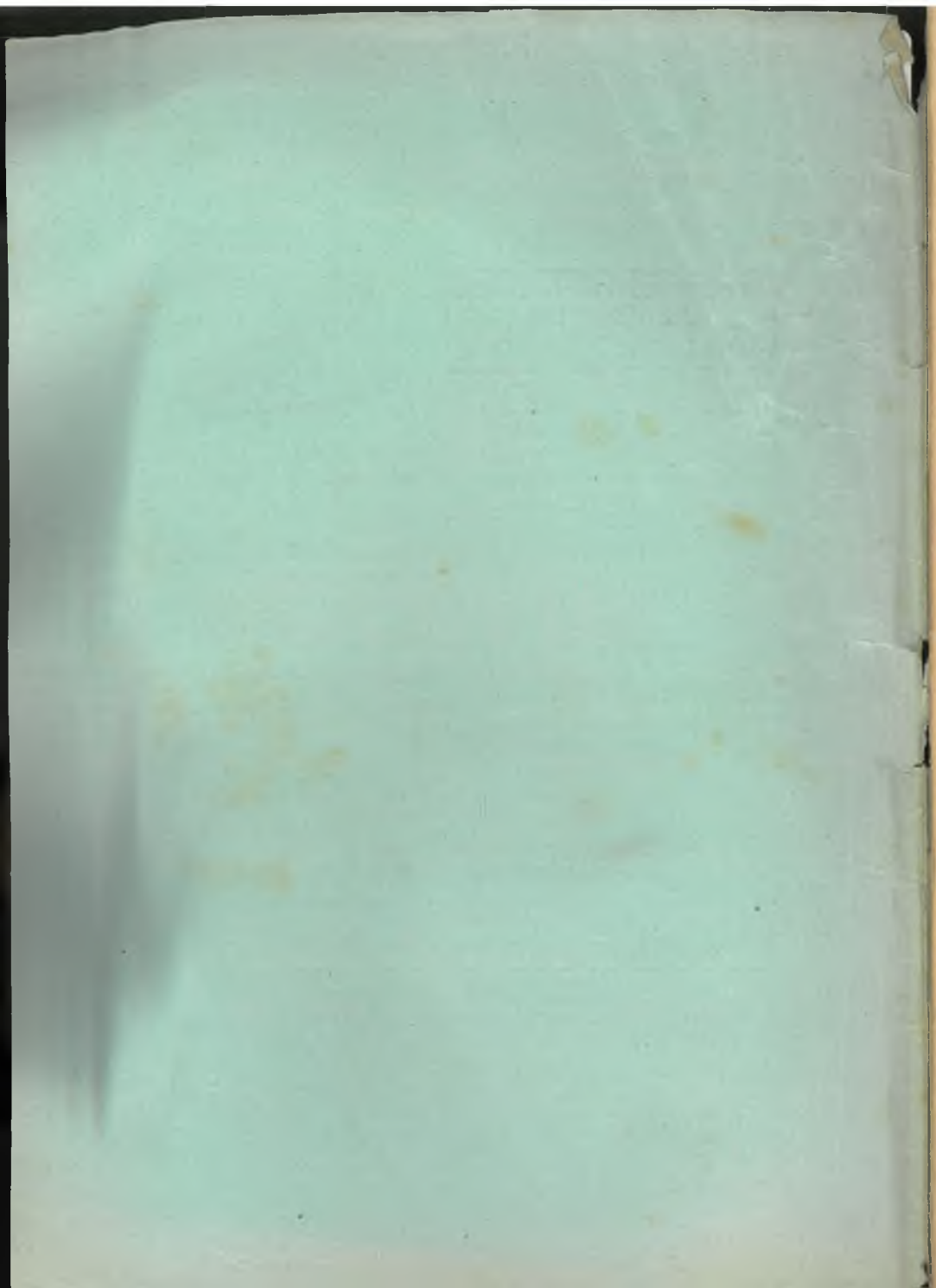
Дарбитъ отъ 13-та сѣбота сж опредѣлени
за Дивизията въ Далечния Изтокъ.

ХРИСТИЯНСКО АДВЕНТНО ОБЩЕСТВО

Солунска 49 — София

Цена 8 лв.

Печатница „Гладстонъ“ — София

1 Урокъ — 2 юлий

Творецътъ и неговото дѣло

1. Чрезъ какво се идва до едно общение въ живота между Бога и човѣка? Евр. 11:6; заб. 1.

2. Въ какво отношение стои Богъ къмъ видимитъ нѣща? Пс. 103:19.

3. По какво се различава Богъ отъ идолитъ? Йер. 10:10—12.

4. Кое Божие качество изтъква псалмистътъ особено? Пс. 90:1. 2.

5. Какво значение имаше Божията вѣчностъ за чезнещитъ въ вавилонско пленничество юдеи? Ав. 1:12; заб. 2.

6. Какъ обяснява Библията появяването на видимитъ нѣща? Пс. 33:6. 9; заб. 3.

7. Кой бѣше участвувалъ въ сътворението? Бит. 1:1—3; Ефес. 3:9, посл. часть; Йоанъ 1:1—3. 14; заб. 4.

8. Какво мѣсто бѣше запазилъ Отецъ за Сина си? Пр. 8:21—31; Кол. 1:16—19; заб. 5.

9. Въ що се състои сжщинската слава, особеността на Исуса? Йоанъ 5:26.

10. Какво значение има тази Исусова привилегия за всички създания? Пс. 36:10; Неем. 9:6; Деян. 17:28; заб. 6.

11. Какво впечатление направи творческото дѣло върху Божиитъ ангели? Йовъ 38:7; заб. 7.

12. Въ какво отношение бѣ призната една привилегия и на човѣка при сътворението? Бит. 1:26. 27; заб. 8.

13. Чрезъ какво трѣбваше да признае

53523 28
човѣкъ зависимостта си отъ Бога? Бит.
2: 16. 17.

14. По какъвъ начинъ бѣха измѣнени
чрезъ грѣха отношенията на човѣка къмъ
Бога? Бит. 3: 22—24; заб. 9.

15. Но какъвъ резултатъ дава изкупле-
нието? 2 Кор. 6: 17. 18; 1 Йоан. 3: 1. 2.

16. Какво отношение къмъ Бога и къмъ
човѣцитѣ ще заеме изкупениятъ? Мат. 22:
37: 39.

Забележки:

1. Сществуването на Бога тукъ е представено като гла-
венъ предметъ на вѣрата. Божието сщество стои вънъ отъ обхва-
та на нашитѣ съгични възприятия. Който работи само съ срѣдства-
та на природното знание, не може да познае Бога. Само вѣрата е
въ състояние да обхване Бога. И тогава човѣкъ Го познава, тога-
ва Той ни се открива и ние влизаме въ общение съ него. За вѣ-
рующия вѣчнитѣ нѣща сж достъпни, и той живѣе съ тѣхъ.

2. „Увѣренъ, че Богъ и при тази тежка сждба (вавилонското
пленичество) можеше да изпълни намѣренията си съ народа си по-
свой начинъ, Авакумъ се подчини на откритата воля на Йеова. „Не
си ли ти отъ вѣка, Господи „Боже мой, свети мой!“ се провинва
той. Преминавайки отъ печалнитѣ изгледи на непосредственото бж-
деще къмъ скжпоценнитѣ обещания, които Божиата любовъ бѣше
изявила за уповаващитѣ въ него чада, пророкътъ добавя къмъ то-
ва: „Нѣма да умремъ!“ Съ това засвидетелствуване на вѣрата той
поставя както своята, така и вѣрата на всѣки вѣрващъ израилтя-
нинъ въ ржката на благия Богъ“. („Патриарси и царе“, стр. 389.)

3. „Сътворението никога не може да се обясни чрезъ наука-
та. Коя наука може да обясни началото на живота? Теорията, че
не Богъ е сътворилъ материята, когато създалъ свѣта, не може да
бжде доказана. При образуването на свѣта Богъ не е разполагалъ
съ вече сжествуваща материя; напротивъ, всички материални и
газообразни нѣща сж произлѣзли по словото на Господа и сж били
сътворени за специалната си цель“. („Свидетелства“, стр. 258. 259.)

4. „Още отъ вѣки Господъ Исусъ Христосъ е билъ едно съ
Отца. . . Въ начало Богъ се откриваше въ всички нѣща на творе-
нието. Христосъ бѣше, който разпротрѣ небесата и положи осно-
ванията на земята. Неговата ржка бѣше, която даде на свѣта мѣ-

сто въ мировото пространство и произведе цвятъта въ полето; Оня, който утвърждава планините съ силата си. Морето е негово, той го направи. Той бѣше, който изпълни земята съ красота и въздуха съ пѣсни. И върху всичко създадено на земята, въ въздуха и въ небето той, заедно съ това, написа и вестъта за любовъта на Отца“. („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 19. 20.) „Само съ помощъта на Духа, който, „въ началото се носѣше надъ водата“, на неговото слово, чрезъ което сж сътворени всички нѣща... могатъ да се обяснятъ правилно резултатитѣ на науката“. („Съвети до учителитѣ“, стр. 530.)

5. „Господъ на всемира не бѣше самъ при своето дѣло на любовъ. Той имаше единъ другаръ, който действуваше съ него и можеше да оценява плановѣтѣ му и да сподѣля радостъта му да прави творенията си щастливи... Христосъ, Словото, Единородниятъ Божий, бѣше едно съ вѣчния Отецъ — едно въ сщество, въ характеръ, въ намѣрения — единственото сщество, което можеше да проникне въ всички Божии планове и намѣрения... И Синътъ Божий заявява за себе си: „Господъ ме имаше въ началото на пѣтищата си; преди да бѣше направилъ нѣщо, азъ бѣхъ. Азъ съмъ отъ вѣки...“ „Когато нареждаше основитѣ на земята, тогава азъ бѣхъ при него като майсторски работникъ, и всѣки день се наслаждавахъ, веселѣхъ се винаги предъ него“. („Патриарси и прооци“, стр. 28.)

6. „Творческото дѣло на Бога, що се отнася до тази земя, е привършено. Но неговата сила все още действува за подържането живота на всичко сътворено. Въ поставената единъ пѣтъ въ движение жива игра не се крие силата, да продължава тя да работи самостоятелно и по-нататѣкъ, туптенията на сърдцето не ставитъ отъ себе си, дишането не следва отъ по-първото дишане, но всѣко дишане и всѣко туптене на сърдцето е едно доказателство за навсѣкжде бдящата грижа на Оня, въ когото „живѣемъ, движимъ се и сществуваме“. („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 115.)

7. „Още нреди създаването на човѣка имаше ангели, понеже когато се полагаха основанията на земята, „всички утринни звезди славословѣха Бога и всички Божии чада ликуваха“. („Великата борба“, стр. 422.)

8. „Богъ опредѣли човѣка, вѣнца на творението си, за това, да облича мислитѣ му въ слова и да изявява славата му“. („Свидетелства“, т. 8, стр. 264,) „Човѣкътъ трѣбваше да носи въ себе си както въ вѣншния си видъ, така и въ характера си Божия образъ. Само Христосъ е „отпечатѣкъ на неговото сщество“; но човѣкътъ

бѣше създаденъ по Божия образъ. Неговата природа бѣше въ хармония съ Божията воля; разумътъ му бѣше въ състояние да разбере божественитѣ нѣща; наклонноститѣ му бѣха чисти; пожеланията и страститѣ му бѣха подчинени на разума. Той бѣше светъ и щастливъ въ това, че носѣше на себе си Божия образъ и живѣеше въ пълно послушание „спрямо неговата воля“ („Патриарси и пророци“, стр. 34.)

9. „Въ своята невинность Адамъ се радваше на едно открито общение съ своя Творецъ; но грѣхътъ донесе раздѣла между Бога и човѣка, и само Исусовото изкупление има силата да прескочи пропастьта и прави отново възможно да се изпраща на земята благословение и спасение отъ небето. Но човѣкътъ все още бѣше откъснатъ отъ едно прѣко общение съ своя Творецъ“. „Така паднали Адамови чада чрезъ покаяние къмъ Бога и вѣра въ Христа отново можеха да станатъ Божи чада“. („Патриарси и пророци“, стр. 58. 54.)

2 Урокъ — 9 Юлий

Робството на себелюбието

1. Какво свидетелствува Мойсей за Божиитѣ пѣтица и дѣла? Втор. 32 : 4.

2. Затоа какви трѣбва да сж били отношенията въ всемира преди грѣхопадането? Забел. 1.

3. Защо небеснитѣ сжщества сж ликували при завършването на земята? Йовъ 38 : 7; заб. 2.

4. Кой бѣше нарушителътъ на всемирната хармония? Ис. 14 : 12; заб. 3.

5. Каква представа за характера на Люцифера ни дава Светото Писание подъ образа на тирския царъ? Йезек. 28 : 11. 15. 17; заб. 4.

6. По какъв начинъ се опита Люциферъ да промѣни основата на божественото всемирно управление? Ис. 14 : 12—14; заб. 5.

7. Какъв резултатъ му донесе този опитъ? Откр. 12 : 7—9.

8. По какъв начин се опитва сатана от тогава да разпространява духа на бунта?
1 Петр. 5 : 8; заб. 6.

9. Кой принцип изтъква Богъ добре отъ резултатитѣ на промѣната съ сатана?
1 Йоан. 3 : 4, 8; Римл. 6 : 23; заб. 7.

10. По какъв начинъ наруши сатана предписанията на Божия законъ? Изх. 20 : 17; заб. 8.

11. Съ кой грѣхъ е сравнена алчността?
Ефес. 5 : 5; заб. 9.

12. Защо можемъ ние въ Христовия животъ да видимъ най-рѣзкото противоречие на сатанинския духъ? Филип. 2 : 5—8.

13. Чрезъ какво ни става ясна Христовата себеотрицателна служба? 2 Кор. 5 : 14, първ. часть; заб. 10.

14. Кой съветъ би трѣбвало ние да вземемъ при-сърдце? Евр. 1 : 1—3; заб. 11.

Забележки :

1. „Преди да бѣше се появило злото, миръ и радостъ владѣха въ цѣлата вселенна. Всичко се съгласуваше напълно съ волята на Твореца. Любовта къмъ Бога бѣ възвисена надъ всичко и любовта единъ къмъ другъ бѣше искрена“. („Великата борба“, стр. 406.)

2. „Най-напредъ Отецъ и Синътъ си починаха въ сжботния день отъ дѣлото на сътворението. Когато небето и земята и живитѣ същества бѣха създадени и завършени въ съвършенство, Творецътъ и всички небесни същества погледнаха съ радостъ чудеснитѣ творения. Утриннитѣ звезди пѣха и всички Божии синове ликуваха отъ радостъ“. („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 769.)

3. „Люциферъ, Синътъ на зорницата, бѣше първиятъ измежду осѣняващитѣ херувими, светъ и неопетненъ. Той стоеше предъ Великия Творецъ, и безкрайни лъчи на слава, които обгръщатъ Вѣчния Отецъ, го огрѣваха“. („Патриарси и пророци“ стр. 29)

4. Отъ стиховетѣ ясно се вижда, че подъ образа на тирския царъ се подразбира Люциферъ, чиято надмѣнностъ и гордостъ Богъ наказва. „Сатана нѣкога бѣше високопоставенъ ангелъ, най-първиятъ следъ Христа. Изразътъ на лицето му бѣше като у другитѣ

ангели благъ, излъчващъ блаженство. Неговото високо и широко чело издаваше голѣмъ умъ. Фигурата му бѣше съвършена, обнос-китъ му благородни и учтиви“. („Животъ и дейность“, стр. 145)

5. „Тѣй като законътъ на любовта бѣше основата на Божието управление, то щастieto на всички сътворени същества зависѣше отъ тѣхното пълно съгласие съ възвишенитѣ принципи на правдата... Но имаше единъ, който предпочете да злоупотрѣби съ тази свобода... Съвсемъ постепенно Люциферъ допусна да се появи у него склонность къмъ себевъзвишение... Като пожела да има славата, която Безкрайниятъ Отецъ бѣше отдалъ на Сина Си, този князь се опита да спечели между ангелитѣ една власть, която трѣбваше да притежава и упражнява само Христосъ... Възгордянтъ отъ дадената му слава, той подхранваше желанието за върховно-владичество“. („Великата борба“, стр. 406.)

6. „До края на борбата въ небето голѣмиятъ бунтовникъ продължаваше да се оправдава. Когато бѣ съобщено, че той, заедно съ всички свои последователи, трѣбваше да бжде изпъденъ отъ обиталищата на блаженството, подбудителтъ заяви дръзко, че презира закона на Твореца... Същиятъ духъ, който предизвика бунта въ небето, и сега още продължава да повдига бунтове на земята. Сатана преследва същия планъ между човѣцитѣ, както между ангелитѣ“. („Великата борба“, стр. 411.)

7. „Бунтътъ на сатана трѣбваше да бжде едно поучение за всемира за презъ всички вѣкове — вѣчно свидетелство относно природата на грѣха и неговитѣ ужасни последици. Резултатътъ отъ владичеството на сатана, неговитѣ послѣдствия за човѣци и ангели трѣбваше да показватъ, какви плодове щѣха да се получатъ, ако се премахнѣше божественитѣ авторитетъ. Всичко това трѣбваше да покаже, че отъ съществуването на Божието управление зависѣше благополучието на всички твари, които той е създалъ“. („Патриарси и пророци“, стр. 31.)

8. „Десетата заповѣдъ засѣга коренитѣ на всички грѣхове, като забранява себелюбиви пожелания, отъ които се поражда грѣховната постъпка. Който, въ послушание спрямо Божия законъ, се въздържа отъ грѣховни пожелания на онова, което притежава ближниятъ му, не ще се провини въ никакво лошо дѣло спрямо съчовѣцитѣ си“. („Патриарси и пророци“, стр. 307.)

9. „Полъ идолослужение той (Павелъ въ посланието си до коринтянитѣ) разбираше не само обожаване на изображения на идоли, но и егоизмъ, любовъ къмъ удобствата, както и задоволяване на страститѣ и пожеланията. Едно голо изповѣдане на вѣра въ Хри-

ста, едно теоретично познание на истината не прави още отъ човѣка християнинъ. Една религия, която задоволява само ухото, окото и вкуса, или одобрява себелюбието, не е Христова религия". („Патриарси и пророци“, 253,254.)

10. „Въ небето никаква служба не се извършва по принуждение. Когато дяволътъ се опълчи противъ закона на Йеова, едва тогава ангелитъ се сътиха, че имаше законъ. Ангелитъ извършватъ службата си не като слуги, но като синове. Между тѣхъ и тѣхния Творецъ владѣе пълно единство. Послушанието за тѣхъ не е бreme. Любовта къмъ Бога имъ прави службата имъ радостна. Така и въ всѣки човѣкъ, въ когото живѣе Христосъ, надеждата на славата, се отекватъ наговитѣ думи: „Драго ми е, Боже мой, да върша волята ти, и законътъ ти е всрѣдъ сърдцето ми!“ („Мисли отъ планинѣта на блаженствата“, стр. 123.)

11. „Сатана използва равнодушната, сънлива леностъ на нѣкои мними християни, за да укрепва своитѣ борчески сили и да спечелва души за себе си. Много, ксито вѣрватъ, че, макаръ и да не действуватъ направо за Христа, все пакъ сж на негова страна, даватъ на неприятеля възможностъ да се закрепи и да извлѣче полза. Като се отказватъ да действуватъ ревностно за Господа, като оставятъ длъжноститѣ си неизвършени и като замълчаватъ онова, което сж длъжни да кажатъ, тѣ позволяватъ на сатана да завладѣе душиѣтъ, които биха могли да бждатъ спечелени за Христа“. („Христовитѣ притчи“, стр. 278.)

3 Урокъ — 16 юлий

Величието на любовта

1. Какъ е описанъ въ Библията Божиятъ характеръ? 1 Йоан. 4:8; заб. 1.

2. Отъ кжде произхождатъ всички истински проявления на любовь между човѣцитѣ? Йоан. 4:7; заб. 2.

3. Чрезъ какво е открилъ Богъ голѣмината на своята любовь къмъ човѣцитѣ? Йоанъ 3:16; заб. 3.

4. Каква утеха за грѣшника дава Божията любовь? 1 Йоан. 4:10; заб. 4.

5. Какъ трѣбва ние да отговоримъ на

тази любовъ? 1. Йоан. 4: 19. 11. 20; заб. 5.

6. Отъ какво става явно, дали ние сме чада Божии, или чада на тъмнината? 1 Йоан. 3: 10; заб. 6.

7. Каква заповѣдь относно любовта остави Исусъ на последователитѣ си? Йоанъ 13: 33, 35.

8. Какво значение има любовта въ отношението ни къмъ Христа? Ефес. 3: 17.

9. Защо Христовиятъ животъ е най-добриятъ примѣръ за истинска любовъ? Коя любовъ не е ценна? 1 Йоан. 3: 16—18; заб. 7.

10. Какъ гледа Исусъ на резервираната и ограничена любовъ? Защо на сжда Исусъ не ще може да признае за свои ученици известна класа човѣци? Мат. 5: 44—46; 25: 31—46.

11. При кое условие само е нѣкой годенъ за служба за душитѣ? Йоанъ 21: 15—17; заб. 8.

12. Покажи отъ притчата за милостивия самарянинъ, какво значи истинско християнство! Лука 10: 25 - 37; заб. 9.

13. Въ какво отношение къмъ закона стои любовта? Римл. 13: 8—10; заб. 10.

Забележки:

1. „Богъ е любовъ; Неговото естество, неговиятъ законъ е любовъ. Така е било винаги, така ще бжде винаги... Всѣко откровение на творческата сила е единъ изразъ на безкрайна любовъ“. („Патриарси и пророци“, стр. 27.)

2. „Любовта произхожда отъ Бога. Едно необърнато сърдце не може нито да произведе, нито да покаже това цвѣте отъ небесната градина, което расте и вирѣе само тамъ, кждето Христосъ управлява“. („Свидетелства“, т. 2, стр. 739)

3. „Само като се размислимъ надъ великия изкупителенъ планъ, ние ще можемъ да си съставимъ истинска представа за сжществото на Бога. Дѣлото на сътворението бѣше единъ изразъ на неговата любовъ; но чакъ следъ спасението на обремененото съ грѣхове и пропаднало човѣчество ще се откриятъ последнитѣ дѣлбо-

чини на божествената нѣжностъ и състрадание. „Богъ тѣй възлюбилъ свѣта, че отдадеед инородния си Синъ“. („Свидетелства“, т. 5, стр. 739.)

4. „Чрезъ това се предлагаше по единъ чудесенъ начинъ неговата любовъ на бунтовническия родъ. Каква гледка за ангелитѣ! Каква надежда за човѣцитѣ, че Христосъ умрѣ за насъ, докато ние бѣхме още грѣшници!“ („Свидетелства за проповѣдниците“, стр. 246.)

5. „Така ако и ние приемемъ неговата любовъ, тя ще ни направи любезни и добри, и то не само спрямо ония, които ни се харесватъ, но и спрямо заблуденитѣ, дори спрямо най-виновнитѣ и най-грѣшнитѣ . . . Да бждемъ любезни къмъ неблагодарнитѣ и злитѣ, да вършимъ добро, безъ надежда да ни бжде заплатено — това е единъ знакъ, че принадлежимъ къмъ царството небесно, и така децата на Всевишния показватъ, че сж се издигнали високо“. („Мисли отъ планината на блаженствата“, стр. 87.)

6. „Божие сщество е само непрекъснатъ изворъ на себеотрицателна любовъ“. „Познанието на Божиата любовъ ни кара да се откажемъ отъ себелюбието си“. („Мисли отъ планината на блаженствата“, стр. 89. 119.) Обратното на любовъ е умраза, която започва съ опълчването противъ закона на любовта, основата на Божието управление. „Богъ е любовъ“, а сатана е въплотение на умразата въ неговитѣ проявления на егоизъмъ въ безройни форми. Въ всѣки човѣшки животъ се води борба за победата на принципитѣ на любовта и послушанието, или на тия на умразата и упорството. Единствената защита срещу злото се състои въ това, като вѣрваме въ Христовата правда, да Го оставимъ да живѣе въ сърдцата ни. Понеже въ сърдцата ни още владѣе себелюбието, то и искушението още има сила надъ насъ“. („Мисли отъ планината на блаженствата“, стр. 132.)

7. „Любовта имз единъ близнакъ: дългътъ. Любовъ и дългъ следватъ едно до друго“. („Свидетелства“, т. 3, 195.) „Помнете, че дългътъ има единъ близнакъ: любовта; заедно, тѣ извършватъ много; но раздѣлени едно отъ друго, тѣ не сж въ състояние да направятъ нищо добро“. (Томъ 4, стр. 62.)

8. „Христосъ отправи на Петра единъ важенъ въпросъ, който бѣше едно условие за ученичество и за служене: „Любишъ ли ме?“ Това е най-сжщественото доказателство за способностъ. Петъръ може да е притежавалъ богати дарби, но безъ любовта Исусова той не можеше да бжде добъръ пастиръ за стадото на Господа. Познания, доброта, красноречие, благодарностъ и ревностъ сж добри помощни срѣдства при работата, но безъ Исусовата любовъ въ сърд-

цето работа на Христовия служител не ще има успѣхъ“. („Желанието на вѣковѣтъ“, стр. 815.)

9. „Чрезъ притчата за милостивия самарянинъ Исусъ представя нагледно сжщността на истинската религия. Той показва, че тя се състои не въ системи, вѣроизповѣдания и церемонии, но въ вършене дѣла на любовъ, въ сподѣляне милостиво най-светитѣ блага съ други“. („Желанието на вѣковѣтъ“, стр. 497.), „Ако ние не дестуваме въ себеотрицание за други, безразлично дали въ семейството, въ срѣдата, въ която се движимъ, въ църквата и въ професията си, ние не сме никакви християни“. („Желанието на вѣковѣтъ“, стр. 504.)

10. „Божиятъ законъ вече по естеството си е непромѣнимъ. Той е едно откровение на волята и на характера на своя авторъ. Богъ е любовъ, и неговиятъ законъ е любовъ. Неговитѣ два велики принципа сж любовъ къмъ Бога и любовъ къмъ човѣцитѣ. И тъй, любовта е изпълнение на закона“. (Римл. 13 : 10.) . . . Такъвъ единъ законъ, който е изразъ на духа и волята на Бога, трѣбва да бжде сжщо тъй постояненъ, както Оня, който го е далъ“. („Великата борба“, стр. 384.)

4 Урокъ — 23 юлий

Новосъздание

1. Какво намѣрение имаше Богъ при сътворението на земята? Ис. 45 : 18; заб 1.

2. Въ какво отношение направи Богъ човѣка носителъ на това намѣрение? Бит. 1 : 26—28; заб. 2.

3. Какъ бѣше обяснена по-добре тази задача на човѣка? Бит. 2 : 8. 15; заб. 3.

4. Какви последици донесе непослушанието? Бит. 3 : 16—19. 22—24.

5. Откъде се вижда, че падането на човѣка бѣше предвидено? Откр. 13 : 8; заб. 4.

6. Какво бѣше решилъ Творецътъ споредъ вѣчния си планъ? Ис. 54 : 5; 63 : 16.

7. Кое дѣло бѣше свързано съ това? 2 Кор. 5 : 17—19; Ис. 65 : 17—25; заб. 5.

8. Какво се постига чрезъ новото създание? 1 Кор. 15 : 22. 23; Мих. 4 : 8.

9. По кой път бива човѣкъ новосъздаденъ? 1 Петр. 1:23; заб. 6.

10. Какъв образъ приема онзи, който е новороденъ? Кол. 3:10; заб. 7.

11. Посочи отъ едно сравнение между стария и новия човѣкъ величието на новосъзданието! Ефес. 4:17-24; заб. 8.

12. Въ какво се състои задачата на всѣки изкупенъ? 2 Кор. 5:20; заб. 9.

13. За какво ни насърчава Божието чудесно обещание? 2 Петр. 3:13. 14.

Забележки:

1. „Не само градината, но цѣлата земя бѣ чудно красива, когато излѣзе отъ ржката на Твореца. Никакъвъ порокъ или сѣнка на смъртта не опетняваха чистото творение. . . Земята бѣше единъ сполучливъ символъ на оня, който е „многомилостивъ и вѣренъ“; една подходяща студия за оня, които бѣха създадени по неговия образъ. Едемската градина бѣше едно изображение на онова, въ което трѣбваше да се превърне цѣлата земя, споредъ Божията воля, и Божието намѣрение бѣше, когато човѣшкото семейство се увеличише, да си основе други селища и училища, подобни на оня, които той имъ бѣше далъ. Така съ течение на времето цѣлата земя щѣше да бжде обсъяна съ такива обиталища и училища, кждето щѣха да се изучаватъ словата и дѣлата Божии и кждето ученицитѣ щѣха все повече да се усъвършенствуватъ, за да отразяватъ въ течение на безкрайнитѣ епохи свѣтлината на познанието на неговата слава“. („Възпитание“, стр. 20.)

2. „Богъ създаде земята, за да бжде населявана отъ свети, щастливи същества“. („Патриарси и пророци“, стр. 57.) „Божито намѣрение при сътворението бѣше, земята да бжде населявана отъ същества, чието съществуване да бждѣше за благословение на сами тѣхъ и на другитѣ и за прослава на Твореца имъ. Всички, които желаятъ, могатъ да възприематъ и последватъ този планъ“. („Пророци и царе“, стр. 500.)

3. „Жилището на първитѣ родители трѣбваше да бжде единъ образецъ за другитѣ жилища, когато децата имъ нѣкога щѣха да излѣзатъ, за да населяватъ земята. Онази украсена отъ самата Божия дѣсница родина не бѣше нѣкакъвъ разкошенъ палатъ. Хората, аъ гордостъта си, си строятъ за удоволствие великолеппи и скъпи

здания и парадиратъ съ дѣлата на собственитѣ си ржце; а Богъ постави Адама въ една градина. Тя бѣше неговото жилище. . . На едемскитѣ жители бѣ повѣрена грижата за градината, да я обработватъ и да я пазягъ. Тѣхната работа не бѣше уморителна, но приятна и укрепваща. Богъ опредѣли работата като едно благодеяние за човѣка, която да занимава разума му“. („Патриарси и про- роци“, стр. 38, 39.)

4. Изкупителниятъ планъ бѣше съставенъ още преди сътворението на свѣта; понеже Христосъ е „Агнецътъ, закланъ отъ създа- ние-мира“, за владѣтеля на вселенната това означаваше една го- лѣма жертва, като даде съгласието си на молбата на своя Синъ, да умре за съгрѣшилото човѣчество

5. „Отново допуснати до дървото на живота въ отдѣлно изгу- бения рай, изкупенитѣ ще растатъ, докато достигнатъ пълния ръстъ на човѣшкия родъ въ неговата първоначална слава. Последнитѣ останали следи отъ проклятието на грѣха биватъ премахнати и вѣр- нитѣ Христови се явяватъ въ славата на Господа, нашия Богъ, по духъ, душа и тѣло, отражавайки съвършения образъ на своя Го- сподъ. О, чудесно избавление, тъй дълго лелѣяно!“ („Великата бор- ба“, стр. 535.)

6. Както при първото сътворение „Духътъ Божий се носѣше надъ водата“, така и при новосъзданието Духътъ е божествената сила, която действува. Спасителътъ бѣ казалъ: „Ако се не роди нѣкой отъ вода и Духъ, не може да влѣзе въ царството Божие. Роденото отъ плътъта плътъ е, а роденото отъ Духъ духъ е“. (Йоанъ 3:5. 6.)

7. „Христосъ желае да намѣри образа си отразенъ въ всѣки свой ученикъ. Богъ е предназначилъ всѣкиго за това, да бѣде преобразенъ въ вида на неговия Синъ. . . Спасителътъ копнѣе да изяви на цѣлия свѣтъ благодатъта си и да му придаде характера си. Той (свѣтътъ) е негова изкупена собственостъ, и желанието му е да направи човѣцитѣ свободни, чисти и свети. Макаръ че сатана работи за осуetyяването на това намѣрение, все пакъ, чрезъ про- лѣтата за свѣта кръвъ се постигатъ победи, които прославятъ Бога и Агнеца. Христосъ не ще си почине, докато победата не е на- пълно извоювана“. („Желанието на вѣковетъ“, стр. 827.)

8. „Чрезъ Христовата сила мжже и жени могатъ да разжсватъ веригитѣ на грѣховнитѣ привычки и да се освободятъ отъ себелю- бието. Чрезъ нея престѣпницитѣ ставатъ почтени, пияницитѣ трезви, порочнитѣ чисти. Тя превръща души, които сж носили въ себе си сатанинския образъ, въ такива, които отражаватъ Божия образъ.

Тази промѣна, сама по себе си, е чудото надъ чудесата“. („Дѣлата на апостолиѣ“, стр. 387.)

9. „Всички, които възприематъ отъ сърдце евангелската вестъ, ще копнѣятъ да я сподѣлятъ и съ други. Родената отъ небето любовъ трѣбва да бѣде изявена“. („Христовитѣ притчи“, стр. 122.)

5 Урокъ — 30 юлий

Новъ животъ

1. До коя опитностъ идва всѣки, който влѣзе съ вѣра въ водния гробъ? Римл. 6:1—4; заб. 1.

2. Въ що се състои новиятъ животъ? Чрезъ какво се поддържа той? Гал. 2:20.

3. Какво можемъ да направимъ ние, за да подкрепяме новия човѣкъ? За какво ни прави способни новиятъ животъ? 1 Петр. 2:2. 1; заб. 2.

4. До коя висота на новия животъ иска Богъ да ни изведе? Мат. 5:48; заб. 3.

5. Кой пжтъ ни е откритъ, за да действуваме заедно съ Бога? Филип. 4:6; заб. 4.

6. Въ какъвъ смисълъ нашето духовно поведение е решающъ факторъ за успѣхъ или неуспѣхъ? Ефес. 6:18; заб. 5.

7. Каква цель си бѣше поставилъ Христосъ за презъ земния си животъ? Йоанъ 9:4; 4:34; заб. 6.

8. Колко отъ чадата си иска Господъ да направи способни да вършатъ нѣщо за него? Марко 13:34; заб. 7.

9. Какъ представя Исусъ нагледно нашата отговорностъ? Мат. 25:14—30; заб. 8.

10. Чрезъ какво прави Исусъ всѣко извинение неоснователно? Мат. 20:1—7; заб. 9.

11. Въ какво се състои една сжществена часть отъ нашата служба? Ис. 43:10, първ. часть; Деян. 1:8.

12. Само кога можемъ да говоримъ ние за едно разумно богослужение? Римл. 12:1.

Забележки:

1. „При новородението сърдцето бива доведено въ хармония съ Бога, въ съгласие съ неговия законъ. Извършило ли се е това основно преобразяване въ грѣшника, той е преминалъ отъ смъртъ въ животъ, отъ грѣхъ въ светостъ, отъ прѣстѣпление и упорство въ послушение и вѣрностъ. Старииятъ животъ на отчужденіе отъ Бога е престаналъ; започналъ е новъ животъ на помирение, на вѣра и любовъ“. („Великата борба“, стр. 385.)

2. „Христовиятъ животъ, който дава животъ на вѣта, е въ неговото слово, ... Както животътъ на тѣлото се поддържа чрезъ храната, тѣй и духовниятъ животъ — чрезъ Словото Божие. Всѣки човѣкъ може да получи само за себе си животъ отъ Словото Божие; както е нужно сами да се хранимъ, за да поддържаме живота си, така е нужно и сами да приемаме Словото“. („Желанието на вѣковетъ“, стр. 390.)

„Преобразованието на единъ несветъ човѣкъ въ единъ светъ се извършва постепенно и бавно. Богъ работи день следъ день за неговото освещение, но и самиятъ човѣкъ трѣбва да Го подкрепя при това чрезъ постоянно усърдіе да култивира добри приички и да чостига една добродетель следъ друга. Докато човѣкътъ се стреми така да си присвоява тѣзи добри нѣща едно следъ друго, Богъ пѣкъ действува да се увеличава постигнатото по такъвъ начинъ. Съ радостъ му дава Той благословенията, отъ които той се нуждае въ борбата си противъ злото, което го угнетява“. („Дѣлата на апостолитъ“, стр. 431, 432.)

3. „Божиятъ идеалъ за неговитѣ чада е по-високъ отъ най-смѣлата човѣшка мисль. „Бъдете съвършени, както е съвършенъ вашииятъ Небесенъ Отецъ“. Тази заповѣдь е едно обещание. Изкупителниятъ планъ включва нашето пълно освобождаване и възстановяване отъ властта на сатана. Христосъ напълно освобождава отъ грѣха разкаялия се човѣкъ. Той дойде, за да унищожи дѣлата на дявола, и чрезъ Неговото ходатайство се дава Светиятъ Духъ на всѣка каеща се душа, за да бже тя освободена отъ грѣха“. („Желанието на вѣковетъ“, стр. 311.)

4. „За да имаме истинския духовенъ животъ, ние сме длъжни да бждемъ въ действителна връзка съ нашия Небесенъ Отецъ. Ако и нашитѣ сърдца да се чувствуватъ предадени аему, ако и да имаме винаги предъ очи и да се очудваме на неговитѣ дѣла, на неговото милосердіе и на неговитѣ благословения, всичко туй е далечъ още отъ тѣсното общение съ него, въ истинския и пълненъ смисль

на думата. За да общуваме съ Бога, ние трѣбва да се съветваме съ него при всички случаи и дѣла на нашия ежедневенъ животъ. Въ молитвата ние откриваме сърдцата си на Бога“. („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 117.)

5. „Ако и да ни загражда развалена атмосфера, нѣма защо да дишаме нейната отрова, защото ние можемъ да живѣемъ въ чистата атмосфера на небето. Ние можемъ да заключимъ всички врати за нечиститѣ пожелания и нечестнитѣ помисли, като въздигаме сърдцата си къмъ Бога въ искрени молитви. Тия, които държатъ сърдцата си отворени за помощта и благословението Божие, се движатъ въ една по-света атмосфера отъ оная, която ни обгражда на земята; тѣ ще бждатъ въ постоянно и сърдечно общение съ небето“. („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 125)

6. „Земниятъ животъ на Спасителя не бѣ животъ на почивка и на удобства, не — той бѣ неуморимъ, изпълненъ съ едно свето старание да изкупи падналия човѣшки родъ. Отъ яслитѣ въ Витлеемъ чакъ до кръста на Голгота той ходѣше по пѣтя на себеотрицанието; никога той не отбѣгваше тежката работа, труднитѣ пѣтувания, самопожертвувателната грижа и труда. Спасителятъ казва за себе си: Синъ Човѣшки не дойде да му служатъ, но да служи и да даде живота си откупъ за мнозина“ (Мат. 20: 28). Това бѣ великата целъ на неговия животъ“. („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 100.)

7. „Христосъ разпредѣля на своитѣ раби блага — нѣщо, което тѣ трѣбва да използватъ вѣрно за Него. Той дава всѣкому неговото дѣло. Всѣки единъ има своето мѣсто въ вѣчния Божий планъ. Всѣки единъ трѣбва, заедно съ Христа, да действува за спасението на души. Това, че намъ е приготвено мѣсто въ небеснитѣ жилища, не е по-сигурно, отколкото това, че тукъ на земята намъ е определено особено мѣсто, на което ние трѣбва да действуваме съ Бога“. („Христовитѣ притчи“, стр. 322.)

8. „Нашиятъ Небесенъ Баша изисква отъ насъ не повече и не по-малко отъ онова, което ние сме въ състояние да извършимъ чрезъ даденитѣ ни отъ него способности. Той не възлага на рабитѣ си никой товаръ, който тѣ не могатъ да носятъ; понеже „Той познава нашето създание, помни, че ние сме прѣстъ“. Всичко, което той изисква отъ насъ, ние можемъ да му отдадемъ чрезъ божествената благодать... Всѣки единъ, който върши макаръ и малко по-малко отъ онова, което е способенъ да направи, се счита лично отговоренъ за това. Господъ внимава точно на всѣка възможность, която ни се представя за служене. Останалитѣ неизползвани способности при равномѣтката сѣщо така ще се взематъ

подъ внимание, както и онѣзи, които сме дали подъ лихва. За всичко, което ние чрезъ правилното използване на нашитѣ дарби бихме могли да бждемъ и да вършимъ, Богъ ни счита отговорни. Ние ще бждемъ съдени споредъ това, което би трѣбвало да направимъ, и не сме го направили, понеже не сме използвали силитѣ си за прослава на Бога“. („Христовитѣ притчи“, стр. 358. 359.)

9. „Всѣки, който е приелъ Христа, е призванъ да действа за спасението на съчовѣцитѣ си... Стотици, дори хиляди, които сж чули спасителната вестъ, стоятъ още лениво на площада, когато можеха да действуватъ по нѣкакъвъ начинъ практически въ дѣлото. На тѣхъ Христосъ казва: „Защо стоите тука цѣлъ день празни?“ и ги поканва: „Идете и вие на лозето“ (Мат. 20: 6. 7.) Защо вече не много християни се отзоваватъ на тази покана? Понеже се извиняватъ, че не заематъ проповѣдническа длѣжностъ. Дано да можеха тѣ да разбератъ, че освенъ работата на проповѣдничеството, има да се върши още едно голѣмо дѣло, което могатъ и трѣбва да извършатъ хиляди обикновени членове на църквата!“ („Христовитѣ притчи“, стр. 86. 87.)

6 Урокъ — 6 августъ

Дѣла на правда

1. Съ какво доказателство си послужи Исусъ, за да докаже богосиновността си? Йоанъ 5: 36; заб. 1.

2. Защо Исусъ можеше спокойно да се позове на дѣлата си? Йоанъ 8: 28, 29; заб. 2.

3. Кое ни дава да заключаваме за душата на единъ човѣкъ? Мат. 7: 16—21.

4. Какво съотношение сжествува между вѣрата и дѣлата? Яковъ 2: 4—17, 21—24; заб. 3.

5. По какъвъ начинъ се отнася това за Божия народъ презъ последното време? Откр. 14: 12; заб. 4.

6. Изброй нѣкои дѣла на правдата! Римл. 12: 13; Пс. 41: 12; Яковъ 1: 27; Йовъ 29: 16; 1 Сол. 5: 14; Дан. 12: 3; 2 Кор. 9: 7.

7. Чия особена привилегия е, да върви

съ добъръ примѣръ напредъ? Титу 2:6, 7;
1 Тим. 4:12; заб. 5.

8. Коя мисълъ трѣбва да бжде ржководната мисълъ въ нашата мисионска работа? Йоанъ 4:34; 17:4; заб. 6.

9. Кой само е въ състояние постоянно да служи? Лука 9:23; Римл. 12:1; заб. 7.

10. Защо службата за нашитѣ съчовѣци е отъ такова голѣмо значение? Мат. 25:31—40.

Забележки:

1. „Исусъ отъ Назаретъ бѣше Обещаниятъ. Неговата служба за страдащото човѣчество даваше доказателство за неговата божественостъ. Неговото смирение къмъ насъ, въ нашето унижение, откриваше неговата слава. Христосъ чрезъ дѣлата си се откриваше не само като Мессия, но чрезъ тѣхъ той заяви, по какъвъ начинъ щѣше да възстанови царството си“. („Щастие за живота“, стр. 24.)

2. „Нищо не върша отъ само-себе си“, казваше Исусъ Въ тѣзи думи е вложенъ единъ важенъ принципъ, който съставлява единъ жизненъ законъ за всички свѣтове: Чрезъ Възлюбения Синъ животътъ на Отца се излива надъ всичко живо; чрезъ Сина се връща той обратно къмъ великия Източникъ въ видъ на славословия и радостна служба, като рѣка на любовта. Тъй разпредѣля Христосъ голѣмото течение на благословенията и представя предъ очи характера на Великия Дарителъ, жизнения законъ“. („Желанието на вѣковетъ“, стр. 21)

3. „Богъ желае, вѣрата въ Христа да бжде усъвършенствувана чрезъ дѣла; той свързва блаженството и вѣчния животъ на вѣрващитѣ съ дѣлата имъ, за да бждатъ тѣ приготвени чрезъ това да разнесатъ свѣтлината на истината въ всички страни и между всички народи. Това е плодътъ отъ дѣлото на Божия Духъ“. („Свидетелства“, томъ 5, стр. 644)

4. „Третиятъ ангелъ отъ Откровение 14 лети бързо посрѣдъ небето и вика: „Тукъ е търпението на светиитѣ; тукъ сж тѣзи, които пазятъ Божиитѣ заповѣди и иматъ вѣрата Исусова!“ Тукъ се посочва начинътъ на работата на Божия народъ. Тѣ иматъ една вестъ отъ такава голѣма важностъ, че — да се изразимъ на езика на Откровението — тѣ трѣбва да я предложатъ „летящи“ на свѣта. Тѣ държатъ въ рцетѣ си хлѣба на живота за единъ изгладнѣлъ свѣтъ. Любовта Христова ги принуждава, Това е последната вестъ,

и друга не ще последва следъ нея; никаква друга благодатна покана не ще последва, следъ като тази вестъ бжде разнесена навсѣкжде“. („Свидетелства“, т. 5, стр. 206, 207.)

5. „Ние трѣбва да имаме довѣрие на нашитѣ млади хора. Тѣ би трѣбвало да бждатъ пионеритѣ въ всѣко предприятие и да проявяватъ радостъ въ работата и пожертвувателенъ духъ, докато претоваренитѣ съ бремена Христови служители имъ помагатъ съ съветитѣ си и насърдчаватъ и благославятъ ония, които водятъ най-тежки борби за Бога... Нужни сж млади хора!“ („Служители на евангелието“, стр. 83.84)

6. „Спасителътъ казва, че е свършилъ дѣлото на Отца си. Колкото и неготовода изглеждаше, то бѣше завършено като подготовка за всичко по-нататъшно. Колкото по-постоянна е нашата връзка съ Господа, толкова по-лесно изчезватъ прѣчките. Нашиятъ животъ получава нѣщо единно, ще стане въ края едно цѣло, едно дѣло Божие. Тогава и дѣлото ни навнѣн ще се обединява все повече; ние не ще правимъ непредначертани опити, но ще работимъ подъ ръководството на Христа, ще действуваме въ хармония съ дѣлото и неговитѣ планове и ще завършимъ дѣлото.

7. „Истинскиятъ християнинъ при работата си за Бога не се ръководи отъ лични чувства, но по принципъ, работи не за единъ день или за единъ месецъ, но за цѣлъ животъ“. („Съвети до учителитѣ“, стр. 518.)

7 Урокъ — 13 августъ

Единъ духовенъ храмъ

1. Като къмъ какъвъ се обръщаше Мойсей къмъ Господа? Втор. 32 : 3. 4.

2. Кой е представенъ като канара? 1 Кор. 10 : 1—4; заб. 1.

3. Съ какво подобно описание си служи Божиятъ Духъ за Христовата личностъ? Ис. 28 : 16; заб. 2.

4. Какъ привежда Господъ едно известно пророчество? Мат. 21 : 42; Пс. 118 : 22.

5. Какво значение има краегълниятъ камъкъ за повечето човѣци? 1 Петр. 2 : 7. 8.

6. Какво предполагаше Богъ подъ поставянето основния духовенъ камъкъ? Какво

търбва да разбираме подъ Сионъ? Ис. 28:16, първ. ч.; Евр. 12:22. 23; заб. 3.

7. Коя основа само е важна за истинската църква? 1 Кор. 3:11.

8. Каква е постройката върху истинска основа? Ефес. 2:20—22.

9. При кое условие бива вграденъ човѣкъ въ тази постройка? 1 Петр. 2:5; заб. 4.

10. Защо можемъ да кажемъ, че Божи-ятъ храмъ е почти привършенъ? Римл. 13:11.12; заб. 5.

11. Въ какво се състои една важна опит-ность на всички, които сж станали частъ отъ Божия домъ? Лука 20:17. 18; заб. 6.

12. Кои опасности заплашватъ построй-ката на църквата въ последното време? Кой ще достигне завършването? Откр. 3:14—22; заб. 7.

Забележки:

1. „Христосъ, истинската скала, бѣше съ тѣхъ (израилтянитѣ) при всичкитѣ имъ странствувания... Столѣтия преди Христовото идване Мойсей посочваше на него като на скала на израилевого спасение“. („Патриарси и пророци“, стр. 413. 415.)

2. „Съ безкрайна мѣдрость избра Богъ основния камѣкъ и самъ го положи. Той го нарече „сигурно основание“. Макарь и цѣлиятъ свѣтъ, съ неговитѣ тяжести и грижи, да лежи на Него, Той може всичко да понесе. Върху него може да се строи съ пъл-на сигурность. Христосъ е единъ изпитанъ камѣкъ. Той никога не разочарова ония, които се уповаватъ на него. Той е устоялъ на всѣка проба. Той е издържалъ бремето на грѣховетѣ на Адама и на всички негови потомци, той одържѣ триумфъ надъ силитѣ на лукавия. Той понесе товаритѣ, които бѣха възложи на него отъ ка-ещитѣ се грѣшници. Въ Христа намира изцѣление виновното сърдце. Той е сигурната основа. Всички, които му се довъряватъ, си почиватъ напълно сигурни“. (Желанието на вѣковетѣ“, стр. 598. 599.)

3. „Въ присѣтствието на Бога и на всички небесни множества, въ присѣтствието на невидимитѣ множества на свѣтлината основа Христосъ своята църква върху живата канара. Тази канара е самъ Той — неговото тѣло, което бѣ сломено и сразено за насъ. Въ борбата противъ съградената върху тази основа църква силитѣ на

тъмнината нищо не ще могат да направят . . . Вече шест хиляди години се съгражда вратата въ Христа, шест хиляди години бушуват шурмоветъ и буритъ на гнѣва на сатана срещу Канарата на нашето спасение, но тя си остава твърда и непоклонна. („Желанието на вѣковетъ“, стр. 413.)

4. „Христосъ, истинската основа, е единъ живъ камѣкъ. Неговиятъ животъ се дава на всички, които се основаватъ на него . . . Камѣнитъ образуватъ съ основата една сграда, понеже въ всичко се проявява единъ и сжщъ животъ“. („Мисли отъ планината на блаженствата“, стр. 163.)

5. „Отъ времето на апостолитъ постройката на Божия храмъ никога не е преставала . . . Но сградата още не е завършена. Ние, които сега живѣемъ, имаме да вършимъ едно дѣло, да играемъ една роля“. („Дѣлата на апостолитъ“, стр. 485.)

6. „Христосъ е сигурната основа за тия, които вѣрватъ въ него. Това сж тия, които сж паднали върху скалата и сж се съкрушили въ нея, т е. подчинили сж се нему и сж повѣрвали въ него. Да паднемъ върху тази скала и да се съкрушимъ, значи да се откажемъ отъ нашата собствена правда, да дойдемъ при него смирили като деца, да му изповѣдаме престѣпленията си и да повѣрваме въ неговата прощаваща любовъ . . . Много хора сж се очукали, полирали и украсили чрезъ собственитъ си усилия; но безъ свръзка съ Христа тѣ не могатъ да станатъ живи камѣни. Безъ тази свръзка никой човѣкъ не може да се спаси“. („Желанието на вѣковетъ“, стр. 599.)

7. „Нашиятъ Спасителъ изпраща свидетелитъ си съ едно свидетелство до народа си: „Ето, стоя на вратата и хлопамъ; ако чуе нѣкой гласа ми и отвори вратата, ще влѣза при него и ще вечерямъ съ него, и той съ мене“. (Откр. 3:20.) Мнозина, обаче, отказватъ да го приематъ. Светиятъ Духъ чака да направи сърдцата меки и склонни; но тѣ не искатъ да отворятъ вратата и да пуснатъ Спасителя, отъ страхъ, че той би могълъ да изисква нѣщо отъ тѣхъ. И става така, че Исусъ отъ Назаретъ отминава“. („Свидетелства за църквата“, стр. 77. 78.)

8 Урокъ — 20 августъ

Църквата — тѣло Христово

1. Въ какво отношение стои Христосъ къмъ църквата си? Кол. 1:28; заб. 1.

2. По какъвъ начинъ представя Павелъ духовната връзка между Христа и неговата църква? Като какво отбелязва той този фактъ? Ефес. 5:30. 32.

3. Чрезъ коя стѣпка изповѣдва вѣрващите, че е намѣрилъ общение съ Христа? Гал. 3:27; заб. 2.

4. Възъ основа на какво вѣрващите могатъ да се сравнятъ съ членоветъ на човѣшкото тѣло? Римл. 12:4. 5.

5. Въ какъвъ смисълъ следващото е само едно по натагъшно обрисуване на приведената притча? 1 Кор. 2:14—20. 27; заб. 3.

6. Какъ би вървѣло въ църквата, ако всички членове стояха както трѣбва за главата? 1 Кор. 14:33. 40; заб. 4.

7. Отъ коя опитностъ на израиля познаваме, че Богъ желае едно разпредѣление на тяжеститѣ? Изх. 18:13—23; заб. 5.

8. Защо въ присѣтствието на Господа е нуженъ безусловно тържественъ редъ? Евр. 12:18—29; заб. 6.

9. Чрезъ какво Христосъ като Синъ Човѣшки показва, че е Богъ на реда? Лука 9:12—17; 10:1; Марко 3:13. 14; заб. 7.

10. Изброй нѣколко отъ нашитѣ длѣжности като принадлежащи къмъ Христовото тѣло! Евр. 10:25; 1 Тим. 3:15; 1 Кор. 14:26. 40; 1 Кор. 3:9; 1 Кор. 9:6. 7; 1 Петр. 3:8. 11.

11. Какво е необходимо за правилнитѣ взаимни отношения? Какъвъ ще бжде резултатътъ? Ефес. 4:15. 16.

12. На какво се реши Христосъ, за да помогне на църквата си да просияе въ пълень блѣсъкъ? Мал. 3:2. 3; заб. 8.

13. Кой успѣхъ е сигуренъ за Господа? Откр. 7:9. 10; заб. 9.

Забележки:

1. „Отношението между Христа и неговата църква е много интимно и свето: той е годеникътъ, църквата е годеницата; той е главата, църквата е тѣлото. Затова връзката съ Христа включва и връзката съ неговата църква“. („Възпитание“, стр. 277.)

2. „Христосъ е далъ кръщението за външенъ знакъ на влизането въ неговото духовно царство. Чрезъ кръщението всички, които го приематъ, изповѣдватъ, че приематъ надъ себе си авторитета на Отца и Сина и Светия Духъ“. („Свидетелства“, томъ 6, стр. 61.)

3. „Богъ работи въ тебе и те прави способенъ да вършишъ своята часть като неговъ работникъ; но има и други работници, които сжщо вършатъ своята часть като негови инструменти. Всички тѣзи съставляватъ едно тѣло. Всички тѣ трѣбва да бждатъ сплотени въ единъ голѣмъ организъмъ... Богъ ти е далъ твоето дѣло. Той има и други инструменти, на които сжщо е посочилъ работата, за да могатъ всички чрезъ освещение въ истината да станатъ членове на Христовото тѣло, да станатъ плътъ и кръвъ отъ него“. („Свидетелства“, томъ 8, стр. 174.)

4. „Между Божия народъ не би трѣбвало да владѣе неразбирателство, нито да липсва редъ, хармония, единогодушие и красота Господъ се обезславя, когато между Божия народъ нѣма единогодушие“. („Свидетелства“, томъ 8, стр. 174.)

„Той изисква, щото и днесъ сжщо тѣй, както и нѣкога, да се спазва редъ и система при нареждането на църковнитѣ работи. Неговото дѣло трѣбва да се извършва съ основностъ и точностъ, така че той да може да отпечата върху него печата на одобрението си. Християнинъ трѣбва да бжде свързанъ съ християнинъ, църква съ църква; човѣшкия инструментъ трѣбва да действува заедно съ божествения, всѣка сила трѣбва да бжде подчинена на Светия Духъ, а всички заедно трѣбва да разнесатъ на свѣта благата вестъ за Божията благодать“. („Дѣлата на апостолитѣ“, стр. 75.)

5. „Още преди да напуснатъ (Израилевиятъ народъ) Египетъ, бѣ въведена една предварителна организация и народътъ бѣ разпредѣленъ на отдѣлни части подъ опредѣлени водители“. („Възпитание“, стр. 37.)

„Израилевото управление се отличаваше съ най-основната организация, която въ свършенството си бѣше сжщо така чудесна, както и въ простотата си“. („Патриарси и пророци“, стр. 385.)

6. „Отъ светостята, която обкржжаваше земното светилище,

християнитѣ могатъ да научатъ, какъ тѣ трѣбва да ценятъ мѣстото, кждето Богъ иска да се срещне съ народа си. . . Страхопочитанието, което народътъ въ древността имаше предъ светилището, кждето тѣ срѣщаха въ света служба Бога, е почти съвсемъ изчезнало. Затова не по-малко опредѣли Богъ самъ реда за своята служба и се издигна надъ всички преходни нѣща. . . Светилището на събранитѣ вѣрващи е църквата. Трѣбва да има правила за времето, мѣстото и начина на богослужението Всичко, което е свето и принадлежи къмъ поклонението на Бога, не трѣбва да се гледа безразлично или равнодушно“. („Свидетелства“, т. 5. стр. 491.)

7. „Съ избирането на дванадесеттѣ ученика бѣ направена първата стѣпка къмъ основаването на църквата, която следъ възнесението на Христа трѣбваше да приеме неговото дѣло и да го разпространи по земята“. („Служители на евангелието“, стр. 444.)

„Организацията на църквата въ Йерусалимъ трѣбваше да бжде образецъ на организациитѣ на църквитѣ въ всички други страни, кждето вестители на истината биха обърнали души къмъ евангелието. . . Когато по-късно въ различни части на свѣта групи вѣрующи се организираха въ църкви, организацията бѣ още повече усъвършенствувана, за да се запази редътъ и единодушието помежду имъ“. („Дѣлата на апостолитѣ“, стр. 71.)

8. „Настѣпили сж днитѣ за очистване на църквата. Богъ желае да нарече свой единъ чистъ и истиненъ народъ. Чрезъ голѣмото пресѣване, което скоро ще стане, ние ще бждемъ по добре въ състояние да сждимъ за силата на израиля. . . Много звезди, на които сме се удивлявали поради трептящия имъ блѣсъкъ, тогава ще потънатъ въ тъмнината. Плѣвата ще бжде разпрѣсната като облакъ отъ вѣтръ, и ние ще видимъ гумното пълно само съ богата пшеница“. („Свидетелства“, т. 5, стр. 80 81.)

9. „Снабдена съ оржието на Христовата правда, църквата встѣпва въ последната си земна борба. „Красива като луната, и чиста като слънцето, страшна като воинство съ хоругви“, тя ще прониква победоносно напредъ по всички части на земята, за да побеждава. Най-тъмниятъ часъ въ борбата на църквата съ силитѣ на злото е този, който ще предшествува непосредствено деня на нейното окончателно избавление. Но никой, който уповава на Бога, не трѣбва да се страхува; понеже когато бучението на ужаснитѣ сили нахлуе като буря срещу стениитѣ, Богъ ще бжде прибѣжище за своята църква“. („Пророци и царе“, стр. 725.)

9 Урокъ — 27 августъ

Христовиятъ голѣмъ даръ за Него- вата църква

1. Какво увѣрение даде Исусъ на ученицитѣ си малко преди раздѣлата? Йоанъ 14:18.

2. Чрезъ какво стана това възможно? Йоанъ 14:16. 17; заб. 1.

3. Какво ни се казва за естеството и дѣлото на Светия Духъ? 1 Йоанъ 5:7; Мат. 18:19; заб. 2.

4. Защо дарътъ на Светия Духъ е отъ най-голѣмо значение? Йоанъ 14:26; заб. 3.

5. По какъвъ начинъ поднови Христосъ дара на Духа? Чрезъ какво се осъществи неговото слово? Деян. 1:8; 2:1—4; заб. 4.

6. За какво бѣше доказателство дарътъ на Духа? Йоанъ 14:18. 20; заб. 5.

7. Въ Стария заветъ често се споменава за присѣтствието и дѣлото на Светия Духъ. А въ що се състои най-новото на Петдесетницата и въ Новия заветъ? Деян. 2:33; 10:45; заб. 6.

8. Отъ кжде се вижда, че дарътъ на Духа не е ограниченъ само въ Петдесетницата? Деян. 2:38. 39; заб. 7. о

9. Защо ние днесъ мжемъ да посочимъ на тъй малко благословения на Духа? Йоан. 15:7; заб. 8.

10. Въ що се състои дѣлото на Светия Духъ? Йоанъ 16:8. 13; 14:18. 26; Деян. 1:8.

11. Какви дарби дава Светиятъ Духъ на църквата? Ефес. 4:8; 1 Кор. 12:7—11. 28; заб. 9.

12. За какво сж дадени тѣзи дарби? Ефес. 4:11. 12.

13. Колко голѣмо бѣше влиянието на пър-

вата църква следъ изливането на Духа ? Римл. 1 : 7. 8 ; 10 : 18 ; заб. 10.

14. Кое намѣрение желае Богъ да осж-
ществи въ наши дни ? Римл. 9 : 28.

15. По какъвъ начинъ ще бжде осж-
щественъ божествениятъ планъ ? Откр. 18 : 1 ;
Йоил. 2 : 23 ; заб. 11.

16. Чрезъ какво иска Богъ да ни на-
прави да разберемъ добре сериозността на
нашитѣ дни ? 2 Петр. 3 : 11. 22. 14 ; заб. 12.

Забележки :

1. „Кждето и да е богопосветениятъ работникъ, Светиятъ Духъ остава при него. Казанитѣ на ученицитѣ думи се отнасятъ и за насъ, Утешителтъ е нашъ, както и тѣхенъ“. („Дѣлата на апо-
столитѣ“, стр. 38.)

„Светиятъ Духъ е замѣстникъ на Христа, но той е освободенъ отъ човѣшкото, и затова е независимъ. Въ своето човѣшко естество Христосъ не можеше да бжде лично на всѣко мѣсто, затова за тѣхъ бѣше важно той да отиде при Отца и да изпрати Духа като свой замѣстникъ на земята. Тогава никои не можеше да има привилегия предъ другитѣ благодарение на мѣстожителството си или на личното си познанство съ Христа. Чрезъ Духа Спасителтъ е достъпенъ за всички. Въ този смисълъ той искаше да бжде поблизо до тѣхъ, отколкото по времето преди възнесението му“. („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 669.)

2. „За насъ не е нужно да обясняваме, какво е Светиятъ Духъ. Исусъ казва, че той е Утешителтъ, Духътъ на истината, който излиза отъ Отца . . . Природата на Светия Духъ е една тайна ; човѣци не могатъ да я обяснятъ, понеже Богъ не имъ я е открилъ. Склонни къмъ ровене и умуване глави могатъ да събератъ стихове и да ги направятъ основа на своитѣ човѣшки тълкувания ; но прие-
мането на подобни мнениия не би помогнало за напредъка на църквата. Относно такива тайни, които сж твърде дълбоки за човѣшкия разумъ, мълчанието е злато“. („Дѣлата на апостолитѣ“, стр. 38. 39.)

3. „Светиятъ Духъ бѣше най-големиятъ царъ, който Той можеше да измоли отъ Отца си за въздигането на народа си. Светиятъ Духъ трѣбваше да бжде единъ водачъ къмъ обновление, безъ което Христовата жертва не би ползвала нищо. Властта на злото презъ течение на столѣтията ставаше все по-силна и подчинението на човѣ-

цитѣ подѣ робството на сатана се ужасно увеличаваше. Съпротива и победа може да се удържи само чрезъ силата на Светия Духъ, който трѣбваше да дойде не съ ограничени сили, а въ пълнотата на божествената сила. Той е духътъ, който прави да действува извършеното отъ Изкупителя на свѣта. Чрезъ Духа сърдцето бива очистено. Чрезъ духа вѣрующиятъ става съучастникъ на божественото естество. Христосъ е далъ духа си като божествена сила за побеждаване на всички наследи и отъ после придобити грѣховни наклонности, за да придаде на църквата собствения си характеръ". („Желанието на вѣковетѣ", стр. 671.)

4. „На Петдесетницата тѣ получиша Утешителя, за когото Той имъ бѣ говорилъ, че ще пребже въ тѣхъ... И отъ сега нататѣкъ Христосъ пребждваше чрезъ своя Духъ въ сърдцата на своитѣ ученици". („Пжтѣтъ къмъ Христа", стр. 97.)

5. Когато Христосъ влѣзе презъ небеснитѣ порти, той получи трона при поклонението на ангелитѣ. Когато тържествената церемония на неговото коронясване бѣше привършена, Светиятъ Духъ слѣзе изобилно надъ ученицитѣ му, и Христосъ действително бѣ прославенъ съ славата, която той имаше при Отца отъ вѣки. Изливането на Духа на Петдесетница бѣше съобщение отъ небето, че тържественото коронясване на Изкупителя бѣше станало. Съобразно обещанието си, Той бѣше изпратилъ Светия Духъ отъ небето като знакъ, че той, като свещеникъ и царъ, е получилъ всѣка властъ въ небето и на земята и бѣше Помазаникъ на народа си", („Дѣлата на апостолитѣ", стр. 27,28.)

6. „Презъ епохата на патриарситѣ влиянието на Светия Духъ се забелязваше явно, но никога не бѣ изявено въ пълнота. Сега ученицитѣ, послушни на Христово слово, се молѣха за този даръ и при това бѣха подкрепени отъ ходатайствената молба на Спасителя. Той претендираше за Светия Духъ, за да можеше да го изпрати на народа си". („Дѣлата на апостолитѣ", стр. 27.)

„Светиятъ Духъ бѣ излѣтъ въ пълнота едва следъ Христовото възнесение. Преди това ученицитѣ не можеха да изпълнятъ задачата да разнесатъ евангелието на свѣта. И сега Духътъ бѣ излѣтъ за една опредѣлена целъ. Преди да можеха да изпълнятъ официалнитѣ си задължения при съграждането на църквата, Исусъ излѣ духа си надъ тѣхъ." („Желанието на вѣковетѣ", 805.)

7. „Христосъ е обещалъ на църквата си дара на Светия Духъ, и това обещание се отнася за насъ сжщо така, както и за първитѣ ученици. Но както всѣко друго обещание, и то е свързано съ

условия . . . Той се дава споредъ мѣрката на Христовата благодатъ а Христосъ е готовъ да даде на всѣка душа толкова, колкото тя е способна да приеме". („Желанието на вѣковетѣ", стр. 672.)

8. Мнозина мислятъ и заявяватъ, че иматъ претенция за обещанието на Господа; тѣ говорятъ за Христа и за Светия Духъ, но не получаватъ никакви благословения. Тѣ не се отказватъ отъ себе си, за да се оставятъ да бждатъ водени и завладяни отъ божествената сила. Ние не можемъ да разполагаме върху Светия Духъ; Духътъ трѣбва да разполага съ насъ. Чрезъ Духа Богъ издействува въ своя народъ „и да иска, и да действува споредъ благата му воля". Но мнозина не искатъ да му се подчинятъ. Тѣ искатъ сами да се управляватъ, и затова не получаватъ небесния даръ.

9. Дарътъ на Светия Духъ трѣбва да се различава отъ дар-битѣ, които Светиятъ Духъ дава.

10. „Радостната вестъ за възкрѣсналия Спасителъ бѣ разнесена до най-отдалеченитѣ граници на населения свѣтъ. Сърдцето на ученицитѣ бѣ движено отъ едно състрадание тѣй силно, тѣй дълбоко и тѣй широко, че тѣ чувствуваха въ себе си тласъкъ да отидатъ до краищата на земята . . . Когато тѣ разпространяваха вестъта, както тя е основана въ Исуса, сърдцата на човѣцитѣ се предаваха на силата на вестъта". („Свидетелства", т. 8, стр. 19.)

11. „Великото дѣло на евангелието ще се завърши съ не помалка сила отъ онази, която го отличаваше въ началото. Пророчествата, които се изпълниха при изливането на ранния дъждъ при разкриването на евангелието, пакъ ще се изпълнятъ чрезъ късния дъждъ и при неговото закриване . . . Божии служители съ просвѣтлени и сияещи отъ света ревностъ лица ще бързатъ отъ мѣсто на мѣсто, за да разгласяватъ вестъта отъ небето. Хиляди гласове ще разпространяватъ предупреждението по цѣлата земя . . . Вестъта ще се разпространява не толкова чрезъ привеждане доказателства, колкото чрезъ дълбокото убеждение посрѣдствомъ Светия Духъ. Доказателствата сж вече изнесени. Семето е разпрѣснато, и сега ще пониква и ще дава плодъ". („Великата борба", стр. 508.)

12. „Всѣки работникъ трѣбва да моли Бога за всѣкидневно духовно кръщение. Христовитѣ работници трѣбва да се събиратъ на групи и да молятъ за особена помощъ и небесна мждростъ, за да могатъ да планиратъ и постѣпватъ мждро. Особено трѣбва да молятъ Бога, да кръсти съ изобилна мѣрка отъ Духа си своитѣ избрани пратеници въ мисионскитѣ полета. Присѣтствието на Духа у Божитѣ работници би дало на проповѣдването на истината една сила, каквато всички почести и слави на свѣта не биха могли да й придадатъ". („Дѣлата на апостолитѣ", стр. 37. 38.)

10 Урокъ — 3 септемврий

Повѣрени таланти

1. Отъ кой принципъ се ръководи Богъ при призоваването въ своя служба? 1 Кор. 1: 29—29; Яковъ 2: 5; заб. 1.

2. Какъ се отнася Богъ къмъ свѣтската мъдрость? 1 Кор. 1: 19. 20; 3: 19; заб. 2.

3. Коя мисль трѣбва да ни ръководи въ всичко? Гал. 6: 14; заб. 3.

4. Кой е източникътъ на всѣка мъдрость и способность? 1 Кор. 1: 30; заб. 4.

5. По кой начинъ ни обяснява Богъ нашата лична отговорность въ службата за него? Мат. 25: 14—30; заб. 5.

6. За коя цель е далъ Богъ различнитъ дарби и способности? Отъ кого трѣбва да останемъ ние зависими? Въ какво се състои главната цель на всички дарби? 1 Петр. 4: 10. 11.

7. Съ какво се съобразява Богъ при разпредѣлянето на дарбитъ? Мат. 25: 15.

8. Защо е необходимо всѣки да се разпорежда внимателно съ времето си? Ефес. 5: 16; заб. 6.

9. Въ какво отношение сж ни поставени ограничения за подържане на здравето? 1 Кор. 6: 19. 20; Лука 10: 27; заб. 7.

10. Отъ кжде се вижда, че Богъ желае да обучаваме и разума си? Пр. 2: 1—5; заб. 8.

11. Какво трѣбва да бжде нашето говорене? Кол. 4: 9; заб. 9.

12. Какъ трѣбва да се обхождаме ние съ паритъ и богатствата си? 1 Тим. 6: 17. 18; заб. 10.

13. Какъвъ изгледъ има за всички, които сж развили дарбитъ си и сж ги използвали за прослава на Бога? Въ какво се състои грѣшката на третия слуга? Мат. 25: 21. 25—28; заб. 11.

Забележки:

1. „Когато Богъ избира мъже и жени за служба, той не пита, дали тѣ притежаватъ земни богатства, образование и красноречие, но дали живѣятъ смирено предъ него, дали се поучаватъ отъ него, дали извяватъ неговото слово и го представятъ истински“. („Житейско щастие“, стр. 27.)

2. „Човѣшките изобретения често работятъ противъ Божиитѣ планове. Ония, които съграждатъ храма Господенъ, трѣбва да се справятъ съ образаца, божественото подобие, дадено на планината. Богъ се обезславя и евангелието се позори, когато неговитѣ служители следватъ свѣтитѣ на човѣци, които не стоятъ подъ ръководството на Светия Духъ. Свѣтката мъдростъ е безумна за Бога. Ония, които гредятъ върху нея, сигурно ще се заблудятъ. („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 354.)

3. „Тайната на кръста обяснява всички други тайни. Въ свѣтлината, която свѣти отъ Голгота, просвѣтватъ всички качества Божии, които ни изпълватъ съ страхъ и свѣнъ красиви и привлѣкателни“. („Великата борба“, стр. 540.)

4. „Всичко, което човѣцитѣ се нуждаятъ да знаятъ или могатъ да знаятъ, Богъ го е изявилъ въ живота и естеството на своя Синъ. . . . Чрезъ дара на Христа ние получаваме всички благословения. Чрезъ този даръ всѣки день ни облива изобилно потокътъ на богатата на Йеова“. („Свидетелства“, т. 8, стр. 286. 287.)

5. Друга една притча въ Лука 19:12 — 26 съдържа сжщата любовъ. За слабия и напласенъ човѣкъ бѣше истинска радостъ да узнае, че една мнаса придобива десетъ мнаси (Лука 19:16). Интересно е, че тукъ е избрана най-голѣмата монета на две държави, за да се представи нагледно дарътъ на Духа: римската мнаса (мина) и еврейскиятъ талантъ.

„Богъ желае, неговитѣ работници въ всѣки клонъ на дѣлото му да поглеждатъ къмъ него, както къмъ Подателъ на всичко, което тѣ притежаватъ. Всички добри изобретения и усъвършенствувания иматъ източника си въ него, чийто съветъ е чудесенъ и който извежда всичко чудесно. Умѣлата ржка на лѣкаря, силата му надъ нерви и мускули, отличното му познание на нѣжния организъмъ на тѣлото е божествена мъдростъ, която трѣбва дѣ се използва за спасение на страдащитѣ. Срѣжността, съ която дърводѣлецътъ си служи съ чука, силата съ която ковачътъ прави наковалнята да кѣнти, иде отъ Бога. Той е далъ на човѣцитѣ дарби, и очаква, че

тѣ ще поглеждатъ къмъ него, за да му искатъ съветъ и мѣдростъ". („Притчи Христови", 345.)

6. „Нашето време принадлежи на Бога. Всѣки единъ моментъ принадлежи на него, и нашъ светъ дългъ е да го използваме за негова прослава. За никой отъ повѣренитѣ ни таланти той не ще изисква по-точна смѣтка, отколкото за нашето време". („Притчи Христови", стр. 338.)

7. „Здравето е едно благословение, чиято цена само малцина знаятъ. А все пакъ дееспособността на нашитѣ духовни и тѣлесни сили зависи най-вече отъ него. Нашитѣ наклонности и страсти се коренятъ въ тѣлото, затова то трѣбва да се поддържа въ най-добро състояние и при най-благоприятни влияния, ако искаме да можемъ да използваме най-добре талантитѣ си". („Притчи Христови", стр. 343.)

8. „Богъ изисква да се развиватъ духовнитѣ способности. Той желае неговитѣ раби да иматъ повече разумъ и по-голѣма разсѣдителностъ и съобразителностъ отъ свѣтския човѣкъ. Той не харесва тия, които сж твърде безгрижни и твърде лениви, за да станатъ способни, добре обучени работници. Той иска да го възлюбимъ отъ цѣло сърдце, отъ цѣла душа, съ всички сили и съ цѣлия си умъ. А съ това ни се налага задължението да доведемъ умствениитѣ си сили въ пълното имъ развитие, за да можемъ добре да познаемъ Твореца си и да го възлюбимъ отъ цѣла душа". („Притчи Христови", стр. 329.)

9. „Умението да се говори е една дарба, която трѣбва добре да се развие. Отъ всички дарби, които сме получили отъ Бога, никоя не може да бжде за по-голѣмо благословение отъ тази... Всѣки единъ християнинъ е призванъ да запознае другитѣ съ неизследимитѣ Христови богатства; затова той трѣбва да се стреми да усъвършенствува умението си да говори. Той трѣбва да изявява Словото Божие по начинъ, приятенъ на слушателитѣ". („Притчи Христови", 331. 332.)

10. „Богъ повѣрява на човѣцитѣ и срѣдства. Той имъ дава сила да печелятъ богатства... Но той изисква и да му върнемъ частъ отъ неговото... Всичко, което притежаваме, принадлежи на Господа, и ние трѣбва да му даваме смѣтка за това, какъ използваме даденото ни отъ него. Въ използването и на най-малката монета ние показваме, дали обичаме Бога повече отъ всичко и ближнитѣ си като себе си. Паритѣ иматъ голѣма стойностъ, понеже съ тѣхъ може да се направи много добро. Въ ржцетѣ на чадата Божии тѣ сж храна за гладнитѣ, питие за жаднитѣ и облѣкло за голитѣ. Тѣ сж защита за потиснатитѣ и срѣдство за помагане на бол-

нитѣ. Сами по себе си, обаче, паритѣ не сж по ценни отъ пѣсѣкъ; тѣ добиватъ стойность за насъ само, когато чрезъ тѣхъ можемъ да си набавимъ нужното за живота, или да ги упоирѣвимъ за благословение на другитѣ, или пъкъ да подкрепяме съ тѣхъ Божието дѣло. („Притчи Христови“, стр 347.)

11. „Богъ внимава точно на всѣка възможность, която ни се предлага въ услуга. За оставенитѣ неизползвани способности при равномѣтката ще се иска точно толкова смѣтка, колкото и за прехосанитѣ“. („Притчи Христови“, стр. 359.)

11 Урокъ — 10 септемврий

Божие слово до цѣлия свѣтъ

1. Какво значение има Божие обещание на Авраама? Бит. 12:3; заб. 1.

2. Въ какво отношение получи Мойсей пълно освѣтление върху Божия планъ? Числа 14:21; заб. 2.

3. Въ каква форма потвърди Богъ обещанието си по времето на Исаия? Ис. 27:6; заб. 3.

4. Върху кого сочатъ всички обещания и символи? Втор. 18:15, 18; 1 Кор. 10:1—4; заб. 4.

5. Каква поржчка даде Господъ на новозаветната църква? Мат. 28:18—20; заб. 5.

6. Кой е отговоренъ за изпълнението на божествената мисионска поржчка? Мат. 10:1, 5—8; 2 Кор. 11:28; Титу 1:5, 6; заб. 6.

7. Какъ се отнася всѣки вѣрующъ къмъ Исусовата поржчка? Марко 13:34; Откр. 22:17; заб. 7.

8. За какво трѣбва да станемъ способни ние въ училището на Исуса? Мат. 4:19; заб. 8.

9. Посочи, че Исусъ очаква отъ всички съработници тактъ и умение! Мат. 10:16, посл. часть.

10. Какъ ни препоръчва да се държимъ. Господъ чрезъ Павла? Ефес. 5:15.

11. Защо умѣеше Исусъ да се отнася тъй добре съ душитѣ? Йоанъ 2 : 24. Какъ се опитваше Павелъ да се приближи до човѣцитѣ? 1 Кор. 10 : 32. 33.

12. Каква зависимостъ сжествува между изповѣдването на грѣха и службата за Господа? Пс. 51 : 11. 15.

13. Какво значение има църквата за свѣта? Мат. 5 : 14—16.

14. На какво се вижда принуденъ Богъ? Ис. 60 : 1; заб. 9.

Забележки :

1. „Бѣше голѣма почестѣта, за която Авраамъ бѣше призованъ, да бжде баща на народа, който дълги години трѣбваше да бжде пазителъ и стражъ на Божията истина за свѣта, на народа, чрезъ който всички народи на земята щѣха да бждатъ благословени въ идването на обещания Мессия“. („Патриарси и пророци“, стр. 132.133.)

2. „Богъ събщи на Мойсея въ формата на едно пророчество, какво мислѣше той за крайната победа на израиля. „Живъ съмъ азъ, казва Господъ, ще се напълни цѣлата земя съ славата Господня! Божията слава, неговиятъ характеръ, неговата доброта и милостъ и дълготърпеливата му любовъ — всичко, което Мойсей бѣше измолилъ, когато се застъпваше за народа си — трѣбваше да се изяви на всички човѣци“. („Патриарси и царе“, стр. 313.)

3. Когато Исая чу сияещитѣ серафими предъ трона да пѣятъ: „Всичката земя е пълна съ славата му!“, касаеше се за бждещето изпълнение на това предсказание (Ис. 6 : 3.) По-късно, вѣрвайки въ сигурността на тѣзи думи, Исая каза за човѣци, които още се покланяха на дървени и каменни изображения; „Тѣ ще видятъ славата Господня, величието на Бога нашего“. (Ис. 35 : 2.)

4. По времето на патриарситѣ принасянитѣ прибогослужението свети жертви представляваха едно постоянно напомняне за идването на единъ изкупителъ; сжщото бѣше и съ цѣлата символическа при службата при скинията въ историята въ Израилевия народъ“. („Патриарси и царе“, стр. 684.)

5. „Поржката на Спасителя до ученицитѣ му включва всички вѣрващи въ Христа до края на времето. Фатална грѣшка е да се приеме, че дѣлото за спасението на души е възложено само на плещитѣ на ржкоположитѣ проповѣдници. Всички, които сж изпъл-

нени съ божествения духъ, се считатъ вестители на евангелието. Всички, които сж получили Христовия животъ, сж поставени да действуватъ за спасението на своитъ съчовѣци. Затова бѣ основана църквата, и всички, които сж дали своя светъ обрѣкъ, сж задължени чрезъ това да работятъ заедно съ Христа за спасението на човѣцитѣ“. („Желанието на вѣковетъ“, стр. 822.)

„Църквата има обещанието за Христовото присъствие само, когато извършва неговото дѣло... Цѣлиятъ животъ на църквата се основава върху нейната вѣрность въ изпълнение Господнята поръчка. Пренебрегването на тази работа означава сигурно духовна слабостъ и отпадъкъ. Тамъ, където нѣма практическа работа за другитѣ, любовта намалява и вѣрата отслабва“, („Желанието на вѣковетъ“, стр. 825.)

6. „Ученицитѣ трѣбваше като Христови свидетели да излѣзатъ, за да възвестятъ на свѣта онова, което бѣха видѣли и чули отъ Него. Тѣхната длъжность бѣше най-важната, за която нѣкога човѣци сж били призвани, и отстъпваше само на Христовата служба. Тѣ трѣбваше да бждатъ съработници на Бога за спасението на човѣци. Както въ Стария заветъ дванадесеттѣ патриарси стояха като замѣстници на израила, така и дванадесеттѣ апостоли сж представители на евангелската църква“. („Дѣлата на апостолитѣ“, стр. 12.)

7. „Въ възложения на ученицитѣ дългъ сж вземали участие вѣрующитѣ отъ всички времена. На всѣки, който е приелъ евангелието, сж повѣрени свети истини, които той трѣбва да съобщи на свѣта. Божиитѣ вѣрни чада винаги сж били деятелни мисионери, които сж посвещавали срѣдствата си за слава на Неговото име и които сж използвали мъдро дарбитѣ си въ служене Нему... Не само върху ржкоположенитѣ проповѣдници лежи дългътъ да излѣзатъ и да изпълняватъ тази поръчка, но всѣки, който е приелъ Христа, е призванъ да действува за спасението на съчовѣцитѣ си. „Духътъ и невѣстата казватъ: Ела! И който чуе, нека рече: Ела!“ (Откр. 22: 17.) Изискването, да разнесемъ тази покана, е отправено къмъ цѣлата църква. Всѣки, който е чулъ поканата, трѣбва да направи да се разнесе вестта по хълмове и долини, и да казва: Ела!“ („Дѣлата на апостолитѣ“, стр. 86.)

8. Рибарьтъ влага всичкитѣ си тѣлесни и умствени сили въ занаята си: да лови риба. Спокойно и неуморно хвърля той своята мрежа въ водата и хваща риби. Понѣкога той хваща много риби (Лука 5: 4. 6. 7), но пнѣкога съвсемъ малко (ст. 5).

„Дневното дѣло на Исуса се състоеше най-вече въ разговори съ отдѣлни човѣци. Той имаше особена любовъ къмъ тѣзи разго-

вори насаме съ търсещи човѣци. Отъ този единъ човѣкъ полученото познание после се разнасяше на хиляди“. („Свидетелства“, т. 6, стр. 115.)

9. „Исусъ не заповѣдва на последователитѣ да се стремятъ да свѣтятъ. Той казва: *Оставете* вашата свѣтлина да свѣти, Ако вие сте получили Божията благодать, то свѣтлината е въ васъ. Премахнете прѣчкитѣ, и славата Господня безъ друго ще се открие въ васъ“. („Христовитѣ притчи“, стр. 413, 414.)

12 Урокъ — 17 септемврий

Завършването на Божието дѣло

1. Кои Исусови думи можемъ ние да приложимъ особено за нашето време? Йоанъ 4:35.

2. Какво трѣбва да разбираме подъ жетва? Мат. 13:39.

3. Кжде трѣбва да търсимъ причината за забавянето? Мат. 9:37, 38; заб. 1.

4. Въ какво отношение сме прави да прилагаме Павловото видение за нашитѣ дни? Деян. 16:9; заб. 2.

5. Защо трудноститѣ не трѣбва да ни плашатъ? Пс. 126:5, 6; заб. 3.

6. Какъ посрѣща Господъ една фалшива оценка? Йоанъ 4:37, 38; 1 Кор. 3:6, 7; заб. 4.

7. Кога ще можемъ да очакваме една добра жетва? Осия 10:12; заб. 5.

8. Но какво не трѣбва да липсва? Ос. 6:3; Ис. 44:3, 4; заб. 6.

9. По какъвъ начинъ ни е възможно да повлияемъ за успѣха? Зах. 10:1; заб. 7.

10. Колко голѣмъ ще бжде тогава успѣхътъ? Йоилъ 2:23, 24; заб. 8.

11. Колко поле за посѣвъ е предвидено въ Божия планъ? Марко 16:15; Откр. 14:6; заб. 9.

12. Какво значение има привършването на евангелската работа? Мат. 24: 14.

13. Защо тогава много хора ще издигнатъ печаленъ гласъ? Йер. 8: 20; заб. 10.

14. Какво ще стане съ тях, които сж последвали зова за работа? Мат. 13: 43; Дан. 12: 3; заб. 11.

Забележки:

1. „Божие дѣло на земята никога не ще може да се завърши, ако мъжете и жените на нашите църкви не се повдигнатъ и не съединятъ силите и старанията си съ тях на проповѣдниците и на църковните служители“. („Служители на евангелието“, стр. 311.)

„Ако всеки Христовъ борецъ извършваше дълга си, ако всеки стражъ на Сионовите стени издаваше ясенъ тонъ съ тръбата си, тогава цѣлиятъ свѣтъ би чулъ предупредителната вѣстъ много порано. Но дѣлото е останало много назадъ. Докато човѣците спѣха, сатана е използвалъ случая да ги изпревари“. („Свидетелства“, т. 2, стр. 37.)

2. „Никога въ Христовото дѣло не се е чувствувала по-голяма липса на сериозни, себеотрицателни работници, както днесъ, когато благодатното време е почти изтекло и последната благодатна вѣстъ трѣбва да бѣде разнесена по цѣлия свѣтъ. Азъ съмъ трогната отъ македонския викъ, който иде отъ всяка посока, отъ градовете и отъ селата на нашата родина, отъ страните отвъд моретата и отъ островите: „Елате и помогнете ни!“ („Свидетелства“, т. 5, стр. 732.)

3. „Нашите църкви трѣбва да работятъ заедно въ дѣлото на духовното сѣене, докато жетвата постепенно узрѣе. Работата трѣбва да се извърши. Земята е корава, но кората трѣбва да се разтроши и да се посѣе семето на правдата. Не се колебайте, възлюбени отъ Бога учители, като че сте въ съмнение да продължите една работа, която расте само чрезъ работене. Не отпадайте, не се обезкуражавайте! Овѣзи, които сѣятъ съ сѣлзи, съ радостъ ще пожнатъ“. („Свидетелства“, т. 6, стр. 420.)

4. „Богъ се нуждае отъ умни мъже и жени, които работятъ съ сериозностъ за завършването на възложеното имъ дѣло. Той иска да ги използва като свои инструменти за обръщането на душите. Нѣкои ще сѣятъ, а нѣкои ще събиратъ жетвата отъ посѣтитѣ семена. Всеки трѣбва да върши най-доброто, което може, за да използва дарбите си, та Богъ да може да го употреби или като

сѣячъ, или като жетварь. („Служители на евангелието“, стр. 410.)

5. „Градината на сърдцето трѣбва да се обработи. Почвата трѣбва да бжде разкопана чрезъ дълбоко разкаяние за грѣха, и отровнитѣ, сатанински растения трѣбва да се изкоренятъ отъ тамъ. Обраслата по-рано съ тръни почва може да се направи отново полезна само чрезъ усърдна работа. Така и лошитѣ наклонности на плътското сърдце могатъ да бждатъ победени само чрезъ сериозни старания въ името и съ силата на Исуса“. („Христовигѣ притчи“, 55)

6. „Както ранниятъ дъждъ при изливането на Светия Духъ стана въ началото на евангелската вестъ, за да подпомогне поникването на скжпоценното семе, тъй и късниятъ дъждъ ще се излѣе въ края на скжщото време, за да назрѣе жетвата“. („Великата борба“, стр. 507.)

7. „За времето малко преди привършването на жетвата на свѣта, обаче, е обещана да се даде особена духовна благодать, която ще приготви църквата за идването на Сина човѣшки. Това изливане на Духа е сравнено съ падането на късния дъждъ, и за тази увеличена сила трѣбва християнитѣ да отправятъ молбитѣ си къмъ Господаря на жетвата по времето на късния дъждъ“. („Христовитѣ притчи“, стр. 41.)

8. „Изливането на Духа по времето на апостолитѣ бѣше ранниятъ дъждъ, и резултатитѣ отъ него бѣха чудесни. А още по-изобилно ще се излѣе късниятъ дъждъ. („Свидетелства“, т. 2, стр. 14.)

9. Богъ ще завърши съ правда въ кратко време дѣлото си съ своя посветенъ народъ и съ безкрайнитѣ небесни сили, които му стоятъ на разположение. Божиятъ народъ ще гледа на управлението на своето дѣло не съ свѣтски очила. Когато свѣтътъ е въ най-голъмо неспокойствие, тъкмо тогава е времето, когато Божиятъ народъ трѣбва да върши най-голъма работа за спасението на души. Когато свѣтътъ е най-разтревоженъ и поразенъ, нашиятъ пжтъ трѣбва да бжде оправенъ, убеждението ни твърдо, куражътъ ни голѣмъ и надеждата ни най-добра. Исусъ иде, и заедно съ него — и окончателната победа за всички, които му принадлежатъ.

10. „Дано всички църковни членове съзнаятъ, че фактътъ, че имената имъ сж записани въ църковнитѣ книги, не може да ги спаси. Тѣ трѣбва да се явятъ като признати отъ Бога, като работници, които нѣма отъ що да се посрамятъ. Всѣки день тѣ трѣбва все повече да преобразяватъ и развиватъ характера си споредъ Христовитѣ напжтвания. Тѣ трѣбва да пребждватъ въ него, постоянно да вѣрватъ въ него. По такъвъ начинъ тѣ ще порастнатъ въ зрѣли мжже и жени въ Христа и ще станатъ здрави, радостни, благодарни,

водени отъ Бога къмъ все по-голѣма свѣтлина християни. А не стане ли това съ тѣхъ, тогава единъ день тѣ ще издигнатъ гласа си въ горчиви оплаквания: „Жетвата мина и лѣтото се свърши, а моята душа още не е спасена! Защо не избѣгахъ на сигурно мѣсто въ крепостта? Защо си играхъ съ спасението на душата си и презрѣхъ духа на благодатта?“ („Свидетелства“, т. 2, стр. 44.)

11. „Добри дѣла никога не могатъ да спечелятъ вѣчността, но тѣ сж едно доказателство за вѣрата, която действува чрезъ любовъ и пречиства душата. И макаръ че наградата нѣкога ще се разпредѣля не споредъ заслуги, тя, все пакъ, ще бжде съобразно онова, което е било извършено чрезъ Христовата благодатъ.“ („Желанието на вѣковетѣ“, стр. 314.)

13. Урокъ — 24 Септемврий

Повторение

11 *Урокъ*. По какъвъ начинъ бѣ измѣнено отношението на човѣка къмъ Бога чрезъ грѣха? Бит. 3: 22—24. Какво значение има изкупителниятъ планъ? 2 Кор. 6: 17. 18; 1 Йоан. 3: 1. 2.

2 *Урокъ*. Какъ наруши Люциферъ хармонията на божественото всемирно управление? Ис. 14: 12—14. Защо Христовиятъ животъ на земята е въ най-рѣзъкъ контрастъ съ сатанинския духъ? Филип. 2: 5—8.

3 *Урокъ*. Защо Божията любовъ е най-голѣмата утѣха за грѣшника? 1 Йоан. 4: 10. Въ какво отношение къмъ закона стои любовта отъ Бога? Римл. 13: 8—10.

4 *Урокъ*. Защо човѣкътъ бѣше вѣнецътъ на създанието? Бит. 1: 27. 28. Кога Божиятъ първоначаленъ планъ за човѣцитѣ ще стане най-последъ действителность? 1 Кор. 15: 22. 23; Михай 4: 8.

5 *Урокъ*. Чрезъ какво за всѣки човѣкъ е възможенъ единъ новъ животъ? Гал. 2: 20. Какъ представя Исусъ нагледно, че ние сме длъжни да заживѣемъ единъ новъ животъ? Мат. 25: 14—30.

6 *Урокъ*. Защо Исусъ можеше да се позове на свидетелството на дѣлата си? Йоанъ 8:28. 29. Какво съотношение сѣществува между истинска вѣра и дѣла? Яковъ 2:14—17. 21—24.

7 *Урокъ*. Кое основание само гарантира вѣчна устойчивостъ? 1 Кор. 3:11. Отъ коя опасностъ е застрашена последната църква? Кой ще постигне целта? Откр. 3:14—22.

8 *Урокъ*. Защо човѣшкото тѣло може да се сравни съ църквата? Римл. 12:4. 5. Какъвъ успѣхъ се постига, когато църковнитѣ членове стоятъ единодушно? •Ефес. 4:15. 16.

9 *Урокъ*. Какъ се погрижи Исусъ да не остави своитѣ сами? Йоанъ 14:16. 17. Въ какво се състои дѣлото на Светия Духъ? Йоанъ 16:13; 14:26; Деян. 1:8.

10 *Урокъ*. Отъ кой източникъ получаваме ние необходимитѣ за служене сили? 1 Кор. 1:30. 31. Въ какво се състои главното предназначение на всички дадени дарби? 1 Петр. 4:10. 11.

11 *Урокъ*. Каква поржчка е далъ Господъ на църквата си? Мат. 28:18—20. При кое условие е способна тя да я изпълни? Мат. 5:14—16.

12 *Урокъ*. Какъ е днесъ съ жетвата? Йоанъ 4:35. Колко голѣмъ ще бжде нашиятъ успѣхъ, ако се молимъ както трѣбва? Йоилъ 2:23. 24. Какво значение има привършването на работата? Мат. 24:14.

